

ΠΩΣ ΕΚΕΡΔΙΣΑ ΤΟΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΝ ΔΡΟΜΟΝ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΡΙΑΣΣΕΥΤΙΚΗΝ ΤΟΥ ΝΙΚΗΝ

Μία ενδιαφέρουσα συνέντευξις του με τὸν ἐν Ἀθήναις συνεργάτην μας κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΜΑΡΚΑΡΗΝ

Ἀθήναι (Γοῦ ἀνταποκριτοῦ μας)—Μοῦ εἶναι σι' ἀλήθειαν δύσκολον αὐτὸ ἐπιχειρῶ σήμερον νὰ περιγράψω τὴν χαρὰ πού αισθανθήκαμεν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἰδίως οἱ Κύριοι, καὶ ἰδιαίτερος ὁ ὑποφαιρόμενος διὰ τὴν μεγάλην νίκην τὴν ὁποίαν κατήγαγεν ὁ Στέλιος Κυριακίδης, ὁ σεμνὸς λεβέντης τῆς πατρίδος μας Κύπρου, εἰς τὸν Μαραθῶνιον δρόμον τοῦ Ζάγκρεμπ. Γράφοντας τὰ λόγια αὐτὰ διὰ τὴν περίληψιν τῆς ἐπιγραφῆς τῆς Κυριακίδης, αισθάνομαι μὲ μεγάλην χαρὰ νὰ μοῦ πλημμυρίζῃ τὴν ψυχὴν καὶ μὴ μεγάλην συγκίνησιν νὰ με κυριαρχῇ. Τὸν ἀποκαλῶ «ἥρωα» διότι ἔχουν περάσει ἕως σήμερον 38 δολόκληρα χρόνια πού δὲν εὐρέθηκε κανεὶς ἄλλος Ἕλληνας νὰ καταρτίσῃ τὸ ρεκόρ τοῦ τότε Μαραθωνοδρόμου Λούη (1896: 2 ὥρ. 58'.50") καὶ νὰ τρέξῃ τὸν Μαραθῶνιον κάτω ἀπὸ 3 ὥρας. Καὶ ἰδοὺ σήμερον, ὁ Στέλιος Κυριακίδης, ὁ ἰδεώδης Μαραθωνοδρόμος, τὸ φαινόμενον, ὅπως τὸν ἀπεκάλεσεν ὁ προπονητὴς κ. Σίμιτσεκ, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε μετ' ἐμὲ τὴν βεβαιότητα διὰ τὴν νίκησιν καὶ ἐνίκησε μετ' ἐμὲ τὴν θαυμασίαν ἐπίδοσιν 2 ὥρ. 49' 31" ὑποληφθεὶς λίγα λεπτιὰ διὰ τὴν καταρτίσιν καὶ αὐτὸ τὸ παγκόσμιον ρεκόρ. Ἡ νίκην τὴν αὐτὴν, νίκη τῆς Κύπρου, τὸν τιμᾶ καὶ τὸν συγκαταλέγει μετὰ τῶν καλύτερων δρομέων τοῦ κόσμου. Καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ ὑπῆρξε διπλὴ διὰ τὰς νίκας του εἰς τὰ 10.000 μ. καὶ εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦ Μαραθωνίου πού ἀποτελεῖ τὴν πρὸ ξεχωριστὴν Ἑλληνικὴν νίκην. Δι' αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Κυριακίδου προφέρεται σι' ἀπὸ χιλιάδων Ἑλλήνων καὶ ξένων καὶ ἔλαβε οὕτω τὴν μορφὴν ἐνὸς ἀληθινοῦ ἥρωος. Ἀπὸ καθήκον ἐπιτεῦσα καὶ ἐγὼ νὰ τὸν συναντήσω, νὰ τὸν χειρετήσω καὶ νὰ τὸν φιλήσω διὰ τὴν μεγάλην του, τὴν περιλαμπρὸν νίκην του καὶ νὰ τοῦ ἀπευθύνω ἐκ μέρους τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποῖου ἀποτελεῖ ἐνδοξὸν τέκνον, ἕνα θεομύτατον χαιρετισμὸν καὶ ἕνα μεγάλον «εὐγε».

Τὸν πλησιάζω καὶ τοῦ δηλώνω τὴν ταυτότητα μου καὶ τὸν σκοπὸν μου. Ὅταν ἄκουσε ὅτι τοῦ ζητῶ δυὸ λόγια διὰ τὴν ἐφημερίδα τῆς πατρίδος του «Χρόνον» ἀφίνει τοὺς ἄλλους δημοσιογράφους πού τὸν ἔχουν περικυκλώσει καὶ σπεύδει καταγενοισιασμένως καὶ λέγει γελῶντας: «Εἶμαι εἰς τὴν διαύσεις». Καὶ προτοῦ ἀρχίσω τὰς ἐρωτήσεις μου σκύβει συγκινημένος καὶ μοῦ λέγει: «Γράψε σὲ παρακαλῶ πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς μου πατριώτας ὅτι ἡ νίκη μου, τὴν ὁποίαν σήμερον ἐορτάζουν ὅλοι οἱ ἐδῶ Ἕλληνες, εἶναι νίκη δική τους, νίκη τῆς Κύπρου μας». Καὶ προσέθεσε: «Μὴ ξεχάσῃς σὲ παρακαλῶ νὰ τὸς στείλῃς τὸ ἑπίσημον καὶ δημοτικὸν ἀντίγραφο».

Τὸν καθιστάω καὶ τὸν βεβαιώνω ὅτι δὲν ἔα τὸν ἰδυστασεσθῆσω. Παρ' ὄλην λοιπὸν τὴν κόπρασιν του δέχεται εὐχαρίστως νὰ δεχθῇ τὴν δημοσιογραφικὴν μου βίασαν καὶ κάθειμι ἀπέναντι μου. Τὸν ἐρωτῶ κατ' ἀρχὰς ἂν ὁ Μαραθῶνιος ἔτελέσθη κανονικῶς καὶ ἂν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἔτρεξε μὲ γιουγκοσλαβικὰ χρώματα, φοβηθεὶς, κατὸν τῶν σημερινοῦν ὑπὸ τοῦ γιουγκοσλαβικοῦ κοινοῦ ἐκτρόπιον, ἐπίθεσιν κατ' ὄδον καὶ μὲ ὄλην τὴν ἀφέλειαν πού τὸν διακρίνει μοῦ ἀπαντᾷ.

—Ὁ δρόμος ἔγινε κανονικώτατα καὶ δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι φόρεσα φανέλλα Σερβικὴ γιὰ νὰ τρέξω. Πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ ἀγωνίσματος ἐλήφθησαν ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας διὰ τὴν καλὴν διεξυπόληψιν. Ἐγὼ—λέγει μετ' ἐμὲ τὴν κυπριακὴν προφορὰν—εἶχα ραμμένην στὴ φανέλλα μου τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν. Ἡ συγκοινωνία εἶχε τελείως ἀπορροπῆθῃ, τοὺς μαραθωνοδρόμους δὲ ἀκολουθοῦσαν κραιπνῶς Ἕλληνες, Τούρκοι, Ρομῶνιοι καὶ Βούλγαροι. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγωνίσματος δὲν συνέβη καμμία ἀνωμαλία καὶ γι' αὐτὸ οἱ διοργανωταὶ εἶναι ἄξιτοι συγχαρητηρίων.

—Τὸν δρόμον τὸν ἐγνώριζες; —Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ ἀγωνίσματος ὁ πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Ζάγκρεμπ κ. Βλάδο Ράδαν διέθεσε τὸ αὐτοκίνητον του καὶ ἐκάνυμε τὴν διαδρομὴν μετ' ἐμὲ τὸν προπονητὴν κ. Σίμιτσεκ διὰ νὰ γνωρίσω καλὰ τὸν δρόμον. Δύο ἡμέρας ἀργότερα διετέθη καὶ πάλιν τὸ αὐτοκίνητον καὶ ἐβγήκαμεν εἰς τὸν δρόμον μετ' ἐμὲ κ. Σίμιτσεκ διὰ νὰ προπονηθῶ. Ἐτρεξα κατ' ὑπόθεσιν τὸν κ. Σίμιτσεκ 16 χιλιάδων μέτρων μὲ διαφόρους ταχύτητας καὶ ἐπεισθὼν δι' ἐνδοκίμωσιν εἰς πολὺ καλὴν φόρμαν. Ἦμουν βέβαιος ὅτι θὰ ἐκέρδιζα τὸν ἀγῶνα διότι οὔτε ἐκουράσθηκα, οὔτε ἐβίασα καθόλου τὴν ἀναπνοήν μου. Ἐκατάλαβον τὸν ἑαυτὸν μου πολὺ ἐλαφρὸν καὶ ἔτσι ἀπέκτησα τὴν πεποιθῆσιν πῶς θὰ κέρδιζα τὴν μεγάλην κούρσαν. Δὲν με ἔνοιαζε καθόλου πῶς θὰ εἶχα συναγωνιστὰς τὸν Γκάλ καὶ Σπὸρν διότι εἶχα πεποιθῆσιν στὸν ἑαυτὸν μου καὶ πᾶς ὁδηγίας τοῦ προπονητοῦ μου τὰς ὁποίας ἠκολούθησα κατὰ γράμμα. Εἰς τὰς δύο στροφὰς πού ἐκάνυμεν ἐντὸς τοῦ σταδίου, πρὶν βγοῦμεν εἰς τὸν δρόμον, οἱ Γιουγκοσλαβοὶ Κόρρεν, Στόρκανκαὶ Στόρν ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς, ἐγὼ ἠκολούθουν ἰεράστω, χωρὶς νὰ βιάζομαι νὰ προσπεράσω διότι ὁ δρόμος δὲν ἦταν 100 μέτρα ἀλλὰ δολόκληρα 42 χιλιόμετρα καὶ 145 μέτρα, πρόσεχα ὁμως νὰ μὴ μοῦ ξεμακρύνουν.

Ποῦ τοὺς ἐπέρασε; —Ἀρχισα πολὺ νὰ τοὺς περάσω καὶ ὅταν ἀπεφάσισα νὰ τοὺς περάσω ἤμουν βέβαιος ὅτι δὲν με ξανάβλεπαν πιά παρά μόνον εἰς τὰ ἀποδυτήρια τοῦ σταδίου. Πρόσεχα τὰ βήματά μου νὰ εἶναι ρυθμικὰ καὶ δὲν αἰσθανόμουν καθόλου κόπρασιν. Ἐτρεχα με σύστημα διὰ νὰ μὴ καταναλώσω πολυτίμους δυνάμεις βιαζόμενος. Ἐτρεξα ἔτσι 20 χιλιόμετρα καὶ μετὰ τὴν ἀπόστασιν αὐτὴν σύμφωνα μετὰ τὰ σχέδιά μου διέθεσα ὅλας μου τὰς δυνάμεις. Ἐτσι ἤρχισα νὰ προσπερνῶ τοὺς προπορευόμενους μου ἕνα ἕνα. Τελευταῖον προσπέρασα τὸν Βούλγαρον Χαραλαμπιέφ 500—600 μέτρα καὶ τότε πιά ἤμουν βέβαιος νικητὴς γιὰτι καὶ ἂν με ἔφταναν εἶχα ἀρκετὰς δυνάμεις νὰ ἀνοίξω μπροστά. Κύτταξα τὸ ρολοῖόν μου καὶ εἶδα μετὰ χαρὰ ὅτι θὰ ἐτερεμάτιζα λιγώτερον ἀπὸ 3 ὥρας καὶ δὲν ἔπαυον ἐξοῦ. Τὰ πόδια μου ἐκινούσθην σὺν κορυφισμένην μηχανήν. Ὅχι τόσο γρήγορα μοῦ ἐφώνασε ὁ πρόπονητὴς κ. Σίμιτσεκ. Ἐγὼ ὁμως αἰσθάνομαι τὰς δυνάμεις μου ἀρκετὰ καλὰς καὶ ἔτρεξα μετ' ἐμὲ τὸν δυσχελεσμὸν αὐτὸν ὡς τὸ τέρας. Οἱ χωρικοὶ πού με ἔβλεπαν νὰ περνῶ, ἀνεγνώριζαν δι' εἶμαι Ἕλληνας καὶ με ἔχειροτοῦσαν με φωνῆς:

—Ζητῶθε Γκορίτσι! Ζητῶθε Γκορίτσι! (Μπρόβο Ἕλληνας). Τὸν χαιρετοῦσα μετ' ἐμὲ τὸ χέρι καὶ ἐγνώριζα πού καὶ πού πίσω. Δὲν ἔβλεπα ὁμως παρά τὸ αὐτοκίνητον τῆς ἐπιτροπῆς. Ὅταν ἐληθίσασιν πρὸς τὴν πόλιν, ὁ κόσμος ἦταν πυκνότερος καὶ τὰ μήκος τῶν πεζοδρομίων. Ἦκουα ἀραιὰ μόνον χειροκροτήματα. Εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων ἦταν ζωγραφισμένη ἡ κατὰ πλῆξιν. Δὲν ἐπερίμεναν φαίνεται ὅτι θὰ ἔλθω πρώτος. Ἦμουν δὲ ἰσὺν φρέδιος ὅταν ἐμπήκα εἰς τὸ στάδιον πού ἐροιοῦθα ὅτι μποροῦσα νὰ τρέξω ξεκούραστα καὶ ἄλλα 10 ἀκόμη χιλιόμετρα. Καὶ ὅταν ἐμπήκα στὸ στάδιον ἐλεκρατοῦσε θανάσιμος σιγὴ. Κατ' ἐνα χειροκροτήματα. Μ' ἐπῆραν στὰ χέρια τους οἱ δικοὶ μας μόνον ἀθληταὶ καὶ με ἐπῆγαν γεμὰ τοὺς χόρον εἰς τὸ ἀποδυτήριον.

Μοῦ φάνηκε λίγο κορυφισμένος ἀπὸ τὴν συνεχὴ ἀφήγησιν τῆς νίκης του καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ σὲ μὴ ἀκόμη ἐρώτησιν μου. Μετ' ἐμὲ σιὰ μάτια καὶ μοῦ λέγει μετ' ὄλην τὴν θάλλειαν:

—Ὅχι μὴ ἀκόμη ἐρώτησι, ἀλλὰ δένα, ἔκατό. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἀπαντήσω.

—Εἶναι ἀλήθεια πῶς ἔκαμαν οἱ Σέρβοι ἐνοτασιν διὰ τὴν ἐθνικότητά σου;

—Τὴν ἐπομένην τῆς νίκης μου μερικὰ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν τὴν εἰδήσιν ὅτι δὲν εἶμαι Ἕλληνας ἀλλὰ Ἄγγλος ὑπῆκοος, διότι κατὰ γομαι ἐκ Κύπρου. Ἐπίσης ἕνας ἀσυννόμος με πολιτικὰ ζήτησε τὸ διαβατήριον μου. Τίποτε περισσότερον. Δὲν τόλμησιν νὰ τὸ ἰσχυρισθῶν καὶ ἐπισήμως. Εἶμαι εὐτυχεὴς πού ἔδωσα στὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς τιμὴν τῆς πατρίδος μου Κύπρον δυὸ ὡραῖες νίκας. Ποιὲ στὴ ζωὴ μου δὲν αἰσθάνθηκα τέτοια χαρὰ.»

Τὸν ἠδυσχελεσθῆσα διὰ τὴν ἀφήγησιν του καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔσφιξα τὸ χέρι καὶ τὸν ἀπεχαιρέτησα καὶ ἔφυγα ΔΗΜ. ΜΑΡΚΑΡΗΣ